

**PARTIE
P⊕RAŽENÝCH**

KAREL SMEJKAL

PARTIE PORAŽENÝCH

Karel Smejkal

Partie poražených

© Karel Smejkal, všechna práva vyhrazena.

Vydání první

Fotografie na obálce © Michal Vojkůvka

Jazyková korektura Renata Doleželová

Technická redakce Veronika Matyášová

Sazba a zlom tištěné knihy: Robert Benjamin Murderer

Vydal Concept 42, s. r. o.

ISBN E-knihy: 978-80-88059-06-6

Konverze do elektronických formátů:

webdesignér Lukáš Vik

<http://www.lukasvik.cz>

Věnováno rodičům, kterým válka vzala jejich děti, a všem dětem, které ani láska jejich rodičů nedokázala ochránit.

Partie poražených

Léto se pomalu chýlilo ke svému konci a sluneční paprsky postupně pozbývaly na síle. Byla to pozvolná změna. Taková, které si všimnete až tehdy, když je už před vámi něco nového, něco neznámého. Teplé dny občas navštívil chladnější závan větru, který tu a tam přinesl zvěsti o místech českému lidu vzdálených. O místech, kde zuřila válka. Ale milencům na břehu řeky vítr marně rozhrnul hladinu ve snaze je varovat, byl však příliš tichý a oni příliš bezstarostní, než aby mu věnovali byť jediný pohled. A tak jen rozhoupal listí na stromech a letěl dál, věděl, že musí letět. Že nemohl nechat být, co viděl, když hořela Gernika, co cítil, když Španělskem duněly ocelové pásy tanků a když míjel svazy letadel. Letěl a křičel. Křičel, jak jen šeptající vítr dokáže. Letěl a narážel do prádla na šňůrách, do ženských sukní, do trávy, do květů. Letěl, dokud měl sílu. Pak, když už nemohl dál, zahlédl za otevřeným oknem muže sedícího za stolem a věděl, že musí za ním. Z posledních sil

se oknem do místnosti protáhl a s posledním výdechem se rozplynul. Ve stejném okamžiku se otevřely dveře a do místnosti vstoupil i někdo jiný, koho nikdo nepozval.

„Kdo jste?“ zeptal se nevrle Daniel a zvedl hlavu. Věnoval letmý pohled muži, jenž stál uprostřed místnosti.

„Neumíte mluvit?“ znovu na něj pohlédl a teprve nyní si všiml podivného oblečení, které měl ten Muž na sobě. Odložil dokument, který držel v ruce, a zapřel se do koženého křesla, levačkou přitom netrpělivě vyťukával Morseovu abecedu. Muž před ním se usmál, otočil se k němu zády a bez okolků si sedl do křesla ke konferenčnímu stolku v rohu místnosti. Daniel málem vybuchl vztekem. Prudce vstal a přešel místnost. Měl co dělat, aby se udržel a to podivné individuum ihned nevykázal z kanceláře...

„Kdo jste?“ promluvil na Muže a do svého projevu se pokusil dát maximum možného důrazu v rámci slušného chování.

Muž se znovu usmál a pokynem ruky naznačil, aby se i Daniel posadil.

„Zbláznil jste se?“ promáchl vzduch kolem sebe Daniel a přešel k oknu. Pak se prudce otočil: „Nemám čas na srandičky. Okamžitě odejděte, nebo zavolám ochranku.“

Muž se nepohnul. Stále zíral na prázdné křeslo před sebou a jeho tvář špatně skrývala pobavení. Daniel něco podobného ještě nezažil. Mísil se v něm vztek s bezradností. Jeho zuby se do sebe vklínily a mimika tváře se nepřírozeně zpevnila. Čas se na okamžik zastavil.

„Dobrá,“ rezignoval a prudce si sednul proti nezvanému návštěvníkovi.

„Máte minutu,“ namířil na něj ukazováčkem.

Mužův úsměv se v tom okamžiku vytratil a s ním jako by místností proběhl závan mrazivého vzduchu. Daniel se lekl. Celý se zatřásl a na chvíli si připadal bezradný.

„Kdo, prosím, jste?“ zeptal se již tónem, který prozrazoval jeho nejistotu. Cítil, že se už někdy viděli, že mu Muž připadal jako někdo, koho znal. Možná se ten někdo tu a tam objevil v jeho

snech, ale jeho obrysy byly vždy rozmazané a jeho slova nesrozumitelná.

„Co ode mě potřebujete?“ otázal se Daniel ještě jednou, když Muž mlčel.

„Máte něco, co patří mně,“ promluvil neznámý návštěvník a ta věta se Danielovi několikrát přehrála v hlavě.

„Vám?“ nechápal.

„Jste pro mě velice důležitý, pane Kapela.“

„Ale...“ pokusil se zeptat, ale Muž mu gestem ruky naznačil, aby poslouchal.

„Vím, co si myslíte,“ usmál se a mírně se k Danielovi naklonil. Byl cítit něčím zvláštním – neznámým.

„Ve skutečnosti vím, co jste si myslel po celý svůj život. A vím, že nejste šťastný,“ přizvedl husté obočí. „Nikdy jste nebyl šťastný, pane Kapela, že?“ Muž se opět pohodlně opřel v křesle. Nastalo dlouhé ticho. Oba muži na sebe tiše hleděli. Dlouho se nedělo nic. „Máte to?“ zeptal se Muž a Daniel sebou trhnul a s obavami sledoval, jak se v obličeji toho podivného hosta znovu objevil ten záhadný chladný úsměv.

„Co?“ sykl Daniel.

„Právě jste byl v minulosti, pane Kapela. Ověřil jste si to?“

Daniel cítil, že se mu začínají potit ruce.

„Nerozumím vám. Co...“, zaváhal. „Co jsem si měl ověřit?“ ptal se zmateně a schoval ruce pod desku stolu. Jeho oči uhnuly směrem k oknu, hledal cokoli, co by mohlo ukončit tento podivný rozhovor. Už chtěl vstát, ale něco jej přinutilo setrvat. Zadíval se na Muže sedícího proti němu. A musel si přiznat, že ho na jeho hostu začínalo cosi zajímat.

„Že mluvím pravdu,“ pokračoval Muž. „Vy jste opravdu nebyl nikdy šťastný. Nemohl jste. Tohle není středověk, pane Kapela. Tady se nemůžete vrhat v brnění do bitevní vřavy, sekát údy nepřátel, kosit jejich šiky...“

„Znáte...“, Daniel si poposedl v křesle, „znáte mé sny?“ zaváhal a jeho zájem o Muže naproti už byl skutečný.

„Nic není méně pravdivé než realita, pane Kapela. Vy nepatříte do tohoto světa. Jste svým vlastním stínem – a ve snech pak skutečně žijete.“

„To jste přišel, abyste mi pověděl tohle?“
zatvářil se Daniel poněkud zklamaně.

„Jsem tu, abych vás vrátil zpět,“ ignoroval
Muž jeho otázku.

„Kam zpět?“

„Víte lépe než já, že s něčím stále bojujete.
Něco ve vás by chtělo ven. Je to jako pud
divokého zvířete. Jste volán svým vnitřním já.
Vězeň ve svém vlastním těle. Vaše vědomí vás
neustále konfrontuje s námi.“ Na okamžik jeho
hlas umlkl, aby se

otisk slova, kterému Daniel zatím nemohl
rozumět, vryl do proudu myšlenek.

„Vím, jak to bolí. Kolik energie..., tolik jí
plýtváte, abyste uhasil požár ve svém těle. Jsem
tu, abych vám pomohl a vrátil vás zpět.“

„Co když nebudu chtít?“

„Vy chcete, pane Kapela. Poslal jste pro mě.“

„Poslal jsem pro vás?!“ Znovu nastalo dlouhé
ticho. „Kdo jste?“ vrátil se ke své doposud
nezodpovězené otázce Daniel.

Muž neurčitě rozhodil rukama. „Kdokoli jen
budete chtít, abych byl.“

Daniel se pomalu postavil a poodstoupil k oknu. Je ten Muž nějaký blázen z ulice, který proklouzl ochrance? Nebo je tím, kým Daniel neví, jestli by chtěl, aby byl?

Ozvalo se zaklepání a do dveří vstoupila sekretářka.

„Budete ještě něco potřebovat, pane Kapela?“
Daniel se jen usmál.

„Děkuji, Jano. Běžte domů. Mám tady s pánem ještě nějaké jednání.“

Sekretářka se udiveně rozhlédla po jinak prázdné kanceláři a neurčitě přikývla.

„Jste v pořádku?“ zeptal se Daniel pobaven jejím chováním.

„Budeme tu dneska déle,“ pomalu k ní přešel a naznačil, aby odešla. Sekretářka za sebou zavřela dveře a Daniel se otočil ke svému nezvanému návštěvníkovi.

„Byla z vás trochu nesvá,“ poznamenal a přinutil se k úsměvu.

Muž kývl. „Měl bych pro vás jistý návrh.“

„Jaký návrh?“ zeptal se Daniel s pocitem úlevy, že možná konečně začnou jednat o něčem smysluplném a to entrée bylo jen

nepovedeným pokusem o nekonformní seznámení.

Muž zdvořile pokynul rukou: „Posadte se zase, prosím.“

Daniel poslechl, ale v křesle se nedokázal posadit pohodlně. Byl nesvůj a musel si to přiznat.

„Měl bych pro vás takovou hru.“ Daniel zvedl překvapeně obočí.

„Nemůžete být sám se svým svědomím. Je černé jako temnota. Jen s největším vypětím sil zabraňujete jejímu proniknutí na světlo.“ Muž elegantně spojil ruce pod bradou a opřel si o ně obličej.

„Strašně plýtváte,“ pokračoval a vrátil ruce zpět do klína.

Daniel se poprvé od doby, kdy se Muž objevil v jeho kanceláři, usmál.

„Snad ne, jsem špatný člověk?“

Muž se k němu naklonil a kostnatou rukou se dotkl jeho kolene. Celým Danielovým tělem projel náhle závan chladu. Jako by se na okamžik otevřely dveře chladného sklepení. Mimoděk se otřásl.

„Vy jste dokonalý,“ řekl mu Muž tiše.

„Co je to za hru?“ neodolal Daniel. Muž se opět opřel a sebevědomě pokračoval: „Je to prosté. Máte v sobě více agresivity, než jste schopen využít pro tento svět, jak ho chápete vy. Víím, že je těžké uvěřit někomu, jako jsem já, ale než náš dnešní rozhovor skončí, budete jiný člověk, pane Kapela.“

„Poslouchám.“

„Prvé kolo hry.“

„Ještě nevím, o jakou hru jde!“ skočil mu Daniel do řeči.

Mužův obličej získal nepříjemně přísný výraz. Daniel naprázdno polknul.

„Hned první kolo hry vám vše vysvětlí,“ usmál se.

„Jste připraven, pane Kapela?“

Daniel odevzdaně mávl rukou. Připadalo mu to na jednu stranu velmi vzrušující, a stejně tak i směšné. Seděl tu s nějakým záhadným pomatencem a poslouchal něco, o čem si nebyl jistý, zdali to vůbec chce slyšet. Jeho pohled přitom zabloudil nahoru k lustru. Když tu se náhle strop sám od sebe zhoupnul.

„To...“ vydala jeho ústa neslyšně. Jeho společník byl očividně jeho reakcí potěšen. Usmál se a narovnal hlavu, aby lépe viděl.

V tom samém okamžiku se od středu stropu rozeběhly kruhové vlny do krajů a s každým dalším nárazem na stěny kanceláře měnily žlutý strop v dokonalé zrcadlo vodní hladiny.

„Je to na vás,“ pronesl potichu Muž a pohlédl na Daniela. Daniel v ten okamžik nic nechápal.

„Musíte jen chtít,“ povzbudil ho jeho společník.

Oba hleděli na oživlý strop, když se náhle vodní masa rozlila současně do všech stěn najednou. Daniel vyskočil na křeslo těsně předtím, než se i podlaha stala zrcadlem. Zmizel nábytek, okna, dveře, koberce. Všechno. Byli uvnitř krychle, jejíž stěny brázdily vlny poháněné neexistujícím větrem. Byla tu zima. Neuvěřitelná zima. Daniel stál na křesle, které jediné zůstalo na místě, a nevěřičně zíral na Muže stojícího v tekuté hmotě.

„Co je to za pitomost?“ vyrazil ze sebe.

„Přesně, jak jste si to přál,“ odpověděl mu s ledovým klidem Muž.

Daniel málem upadl. Jen tak tak se rukama zachytil opěradla.

„Nemusíte mít obavy, pane Kapela. Toto není místo, kde by vám hrozilo nějaké nebezpečí.“ Muž naznačil, aby Daniel sestoupil k němu.

Trvalo to celou věčnost, než našel odvahu dotknout se tekuté hmoty, která byla všude kolem. Nejdříve do ní vložil jednu nohu, když zjistil, že vlastně stojí na pevné zemi, usmál se:

„Je to jen iluze, že?“

Muž ho gestem pobídl, aby k němu přistoupil blíže.

„Ani zdaleka, pane Kapela.“

„Kde to tedy jsem?“ divil se Daniel.

„Ve svém světě.“

Daniel očima přejížděl jednotlivé stěny. Hlavou se mu honila spousta protichůdných a především zmatených myšlenek. Chtěl se probudit.

„Toto není sen, pane Kapela,“ usmál se Muž, jako by dokázal číst jeho myšlenky.

„Čtete mi myšlenky?“ couvl Daniel.

„Vy je čtete mně, já jen poslouchám.“

„Nechci to.“

„Skutečně?“ usmál se Muž.

„Tohle je cesta, kterou se přece chcete vydat, pane Kapela,“ Muž prudce máchnul pláštěm. Daniel leknutím upadl. Za vodní stěnou proti němu se objevila silueta postavy. Shrbená, unavená bytost. Průzračná jako stěny kolem, bez šatů, bez vlasů a obličeje. Silueta ztěžka propadla skrz vodní stěnu a svalila se na zem před Daniela.

Ten prudce uskočil: „Ježíši, co je to?“

„Jen figurka,“ odvětil Muž. „Bezcenný nástroj.“

„Vždyť je to...,“ chtěl říci ‚člověk‘, ale cítil, že není.

„O co tu jde? Dělá vám dobře takhle si tady se mnou hrát?“

„Jste ve hře, pane Kapela. A hrajete ji jen vy sám. Nesmírně kreativní a bojovou hru. Vaším úkolem je postavit se protihráči a porazit ho. Nic víc.“

„To je protihráč?“ ukázal Daniel s despektem na shrbenou postavu, která se ztěžka zvedala před ním ze země. Ruce bezvládně svěšené podél vyzáblého těla, hlava pokořeně sklopená.

Co chvíli vypadala, že ztratí rovnováhu a svalí se k zemi.

„Neměl by to být problém, že?“ Daniel se nuceně usmál. Složil ruce v bok a otočil se na patě na druhou stranu.

Ale stejně se otočila i místnost a on stále zíral na roh s tou zuboženou bytostí.

„Když zvítězíte, odpovím vám na každou otázku vašeho světa,“ prohodil Muž a v jeho hlase bylo cítit dobrou náladu.

„Na každou?“

Muž kývl. „Ptejte se, aby odpovědí bylo číslo, a dozvíte se ho.“

„A když prohrajú?“

„Vy jste ve hře nedotknutelný.“

„Jaký by to pak mělo všechno smysl?“

„Jsem tu jen proto, abych vám pomohl.“

„Od čeho?“ nechápal Daniel. Namísto aby začínal to vše kolem chápat, cítil se čím dál tím více zmatený.

„Vy potřebujete vybit svou agresivitu. Prolít svou podstatu v krvi dějin nářku. A toto je svět, který na vás čekal celá staletí.“

Přistoupil k Danielovi blíž.

„Je to váš svět, pane Kapela. Tak na co ještě čekáte?“

„To ne,“ polkl Daniel naprázdno.

„Víte, že to chcete.“

„Nemáte pravdu. Nejsem takový.“

„Jste ještě daleko horší,“ Muž se na Daniela podíval s povzbudivým úsměvem.

„Chci ven!“ vykřikl Daniel.

„Už je pozdě. Jediná cesta ven vede přes vítězství.“

Daniel zrudl vzteky.

„To to mám jako podle vás zabít?“

Muž kývl. Daniel začal couvat a při tom nesouhlasně vrtěl hlavou ze strany na stranu. Bylo to pro něj příliš. Chtěl se něčeho chytit, jeho oči těkaly po zdech krychle, ale vždy se zastavily na postavě bez tváře před ním.

„Je to vůbec živé?“ pokusil se ještě zvrátit nevyhnutelné.

„To opravdu není podstatné,“ usmál se Muž a ukázal na postavu, která se krčila v rohu. Ta znaveně zvedla hlavu, v níž se odrážely siluety všeho v místnosti.

„Touží to skonat vaší rukou.“ Muž se usmál postavě přímo do míst, kde by měla mít obličej.

„Bude to pro něj nesmírná čest.“

Daniel se zamyslel.

„Holýma rukama?“ vůbec si nedokázal představit, že by měl někoho zabít. Že by někoho dokázal zabít.

„Je to na vás,“ usmál se Muž a gestem ruky Daniela povzbudil.

Daniel neochotně přistoupil k postavě a strčil do ní. Ta zmateně couvla a hlavou se udeřila o stěnu. Jinak se nedělo nic. Zůstala stát, jakoby Danielův útok vůbec nepostřehla.

„To je všechno?“ nepochopil Daniel její postoj. „To se nebude ani bránit?“

Muž neodpověděl.

„Nesmírná čest, říkáte?“ pokračoval Daniel dál v monologu. „Chci odtud pryč. A nějaký zmetek, kterému nejsem dost dobrej, aby aspoň zařval, mě tady nebude držet!“ zalykal se vzteky, tak jako ještě nikdy předtím.

Popadl křeslo a s nenávisným výkřikem se vrhnul k postavě. Neuhnula. Se vsí silou, kterou byl Daniel schopen vyvinout, udeřil křeslem

postavu proti němu. Bez jediného stenu se tělo jeho protivníka sesunulo k zemi. Daniel musel křeslo použít ještě dvanáctkrát, než to, co leželo na zemi, bylo tím, čím být mělo. Jen věci bez života. Celý rudý v obličeji křeslo odhodil od sebe. Ztěžka oddechoval. Nevěděl, co to všechno mělo znamenat, nebyl si jistý, že udělal správnou věc, a cítil se podveden. Ale tušil, že neměl na vybranou. To ten podivný Muž v plášti, projelo mu hlavou. On je vinen. Otočil k němu svůj pohrdavý pohled. „Teď chci ven.“

„Nuže?“ Muž stál vedle stolu u okna.

Polovina jeho pláště byla ozářena sluncem, druhá mizela v šeravém stínu. „Jaká je vaše otázka?“ Daniel si uvědomil, že je zpět ve své kanceláři. Vše bylo na svém místě. Nic nenapovídalo tomu, že se zde stalo to, co před několika okamžiky bylo stejně reálné jako všechno to tady kolem.

„Cože?“

„Jste vítěz, pane Kapela, ptejte se,“ usmíval se na něj jeho společník.

„Na cokoli?“

Muž kývl: „Ptejte se tak, aby odpovědí bylo číslo.“

Daniel přistoupil ke stolu a notně nervózní si vyndal skleničku, do které neobratně nalil trochu whisky. Vypil ji najednou, aniž by Muži vedle sebe nabídl.

„Proč číslo?“ zeptal se o něco vyrovnanějším hlasem.

„Vyhneme se tak věcem, které nepřísluší smrtelným znát. A já vám nesmím odpovědět jinak než číslem. Taková jsou pravidla.“

„Pravidla?“ vyprskl Daniel posměšně a přešel k oknu. Pohlédl na západ dne nad Prahou.

„Srandu si asi neděláte,“ poznamenal s pohledem upřeným někam ven do neurčita. Uvědomil si, že právě připustil realnost toho, co se tu nyní odehrává, a rozhodl se pragmaticky dohrát tuhle hru. Chtěl mít už tohle všechno z krku. Zatvářil se, jako kdyby to byla skutečnost. Otočil se do místnosti a znovu si nalil.

„Ale je těžké se zeptat jen jednou, otázek je spousty.“

Muž se usmál.

„Toto je jen začátek, pane Kapela.“

„Snad si nemyslíte, že bych znovu někoho zabil?“ řekl ,někoho‘ a lekl se toho slova.

V myšlenkách byl opět v průzračné krychli a moc dobře věděl, že si vůbec není jistý, jestli to, co udělal, bylo jen hrou a postava opravdu jen neživou figurkou. Zabil snad opravdu někoho?

„Udělal jste to jednou, uděláte to zas.“

„Měl jsem důvod!“ Daniel rozhodil prudce rukama, až vylil obsah skleničky v ruce na závěs za sebou. „Nepustil byste mě z té věci.“

„Příště bude důvodem vaše zvědavost,“ usmál se Muž.

„Na to zapomeňte,“ zuřil Daniel. Pokusil se znovu si nalít, ale byl natolik nervózní, že se napil přímo z lahve. Muž za jeho zády se pobaveně zasmál.

„Jak zní tedy vaše otázka, pane Kapela?“

Zase bylo chvíli ticho. Za oknem mizelo světlo, oblaka tmavla v odstínech šedé. Daniel se musel skoro smát. Ať už to skončí, pomyslel si.

„Tak dobrá..., číslo koně, který vyhraje nedělní dostih.“ Ani nevěděl, proč to řekl, sám nikdy nesázel, ale znal historky o lidech, kteří

takto dokázali přijít k velkému majetku, ale i o těch, kteří dokázali prohrát vše. A Daniel byl finančník. Rád riskoval. Tak proč ne i teď. Ostatně, stejně o nic nejde.

„Číslo je devět, pane Kapela.“

Daniel se ironicky usmál: „Devět.“

„Ano, devět. Na brzkou shledanou, pane Kapela.“

„Na to zapomeňte,“ odsekl Daniel. Muž se usmál, pravačkou uchopil okraj dlouhého pláště a s nelidským smíchem

s ním mocně zavlál ve vzduchu. Stěna před ním se rozestoupila a silueta Muže s vlajícím pláštěm se vzdalovala, jako by se nořila do hlubin oceánu. Daniel sledoval mizející postavu v plášti v němém úžasu a pak si všiml bezvládně ležícího těla svého soupeře. Bylo tu. Znamená to, že to, co se stalo, bylo skutečné? Nervózně si prohrábl vlasy a uvědomil si, že jeho čelo je pokryté kapičkami studeného potu.

„Jsem vrah!“ napadlo ho.

Už se chtěl k ležícímu tělu sklonit, když zaslechl z dálky nějaký hluk. A pak už jen tak tak stačil uhnout před šesticí skleněných postav

nesoucích stříbrnou rakev, která do kanceláře vstoupila zdí jako skupina přeludů. Bytosti proskočily stěnou, prohnaly se i Danielovým tělem, jako by tu vůbec nebyl. Zamotala se mu hlava. Strachy uskočil až za svůj masivní psací stůl. Šestice obklopila poraženého a ve spěchu ho vložila do rakve. Daniel si teprve uvědomil, že tu scénu před ním nedoprovází žádný zvuk. Ani když víko rakve zaklaplo, neozvalo se očekávané bouchnutí. Rakev byla zdvihnuta z podlahy a prapodivný průvod se rozeběhl do stěny a zmizel stejně bizarně, jako se tu objevil...

„Počkejte!“ stačil ještě zvolat v naději, že se dozví něco o bytosti, kterou zbavil života. Ale jakmile se dotkl místa ve stěně, kudy procesí zmizelo, bylo vše stejné jako předtím. Udeřil pěstí do zdi se směsicí vzteku a zoufalství. Zabolelo to.

„Co to mělo znamenat?!“ Daniel se cítil podveden. Byl rád, že je to pryč, ale bál se, že tohle ještě nebyl konec. Tohle nemohla být jen hra, napadlo ho. Bylo to skutečné, nebo jen sen? Proč ten pohřeb? Jaká hra končí pohřbem?

Hledal oporu a myšlenky se v hlavě valily jedna přes druhou. Byla to vůbec hra?

„Proč jsem to viděl?“ zhroutil se do křesla a rozplakal se.

Daniel ztěžka našlapoval tmavými ulicemi Malé Strany. Poslední tramvaj nechal odjet bez povšimnutí a pohroužen sám do sebe vnímal už jen tep svého srdce, které jako by dnešního večera změnilo svůj rytmus. Tlukot se s ozvěnou dral do mozku. Nešlo o tep života. Daniela napadlo, že je to jakýsi odpočet věcí příštích. Pak zalitoval, že na to vůbec pomyslel. Jako kdyby jeho srdce ode dneška už netlouklo pro něj a vpřed, ale proti a zpět. Cítil, co nemohl ani popsat. Prázdnotu a smutek. Mezi rty nasládlou pachů. Bylo mu na zvracení. Opřel se o rozbitou lampu pouličního osvětlení a ztěžka oddechoval.

Byla už zima, všude ležely spousty odpadků a vzadu u popelnic se rozkládalo tělo mrtvé kočky. Zápach tlejícího masa se šířil

nesnesitelně všude kolem. Už se chtěl narovnat, aby pokračoval v cestě, když se leknutím málem svalil k zemi. Vedle něj stál otrhaný žebrák a podlitýma očima na něj beze slova zíral.

„Co chcete?“ polekal se Daniel a instinktivně sáhl do náprsní kapsy, aby zkontroloval peníze, v domnění, že ho muž chce okrást. Žebrák se ale z jeho chování dal do kašlavého smíchu. Špinavýma rukama se zapřel o lampu. Daniel se lekl, že se muž dusí, a chtěl ho bouchnout do zad. Žebrák se mu však uhnul.

„Kdo jste?“ zeptal se ho a alespoň se chtěl dotknout jeho ruky. Žebrák mu to ale nedovolil.

A pak toho žebráka Daniel poznal. Ano, znal ho. Ale odkud? Proboha, odkud zná tuhle odpornou kreaturu? Zavrával. Ano. Viděl ji ve snu. V jediném snu z tisíců, které se mu kdy zdály, a on si ji přesto teď najednou vybavil. V tom snu, u kterého si až do dneška nepřipouštěl, že by se mu kdy zdál. Nechápal, proč nyní vidí někoho takového. Žebrákovy oči získaly morbidní výraz. Ukázal na Daniela špinavým prstem.

„Vy jste mrtvej!“

„Je mrtvej!“ vykřikl pak do prázdnoty malostranských ulic, které jeho skřek vracely s nesnesitelnou ozvěnou.

Daniel začal před žebrákem ustupovat. Zoufale se rozhlížel kolem sebe a hledal oporu v něčem, někom – prostě v čemkoli, co tu nebylo. Cítil se vyčerpaný. Cítil, že neovládá své tělo. Že neovládá své myšlenky. Cítí ještě vůbec něco? Ano, on už nerozlišoval rozdíl mezi fantazií a skutečným světem. Malátným krokem se ploužil za nosem a stěží rozeznával siluety starých domů, které míjel. Ušel ještě několik desítek metrů, když se mu podlomila kolena. Bezvůle máchl rukama do nočního chladu a v bezvědomí padl tváří na dlažbu. Někde vzadu se mihl krysí ocas a vzdálené zvuky nočních podniků připomněly, že večer na Malé Straně právě začal.

To světlo ho bodlo do očí, až málem vykřikl bolestí. Chtěl se narovnat, ale čísi ruka ho zastavila. Něžný dívčí hlas k němu promluvil, a

i když nedokázal slovům porozumět, tiše kývl, že pochopil. Sestřička se usmála a vyběhla na chodbu. Za chvíli byla zpátky i s doktorem. Daniel si poprvé uvědomil, že slabost, co cítí, mu zabraňuje i mluvit. Chtěl něco říct, ale vydal jen několik bolestných slabik.

„Není nutné, abyste mluvil, pane Kapela,“ promluvil k němu starší lékař a uchopil ho za zápěstí levé ruky, aby mu zkontroloval tep. „Dělal jste nám velké starosti.“ Daniel teď zíral na množství přístrojů, které ho obklopovalo, a pomalu začal vnímat hadičky, které měl zavedeny do předloktí.

„Na to, jak jste vypadal, když vás přivezli, je zázrak, jak rychle se lepšíte.“

Doktor ještě nahlédl do karty, kterou mu podala sestra předtím, než je opustila, a pak si přisunul židli a posadil se k posteli.

„Jak se jmenujete, víme z policejních záznamů. Vaše žena vás pohřešovala a je vlastně štěstí, že jste ještě naživu.“

„Když vás přivezli,“ pokračoval doktor, „byl jste nahý a promrzlý.“ Bylo vidět, že hledá

vhodná slova. „Ale vy jste byl ve stavu, ve kterém jsou lidé, když je smete lavina.“

Daniel se znovu pokusil něco říct, ale ozvalo se jen cosi podobnému hučení rozbitého motoru.

„Vaše žena tu teď není,“ dotkl se doktor jeho ramene. „Více než týden seděla u vaší postele, až se málem zhroutila. Pošleme jí ihned zprávu.“

Na jeho vrásčité tváři se objevil milosrdný úsměv. „Myslím, že ráno tu bude.“ Chtěl vstát, ale Danielova ruka ho malátně chytila za zápěstí. Doktor se udiveně zahleděl do pacientovy zoufalé tváře.

„Tři týdny jste byl v bezvědomí,“ odpověděl na otázku, kterou vytušil.

„Stalo se vám to, čemu se říká povstat z mrtvých“.

Danielova ruka povolila chabé sevření a jeho provlhlé oči smutně přeběhly po neúspěšných zdech pokoje.

„Odpočiňte si, ráno vás opět prohlédneme.“ Doktor se lehkým úklonem hlavy rozloučil a pomalým krokem vyšel ven.

Daniel ještě chvíli zmateně vzpomínal na něco, co by mohlo souviset s jeho nynějším stavem. Hlavou mu deflovaly záblesky paměti, ve kterých tu a tam zahlédl tvář žebráka, ale než ji dokázal obejmout svojí myslí, zmizela s dalším zábleskem. Věděl, že za vším byl ten záhadný Muž v černém. Pamatoval si číslo, které vyhrál v té morbidní hře, a cítil to, co bylo nefalšovaným panickým strachem. Strachem, že to, co mělo skončit, bylo opravdu jen začátkem. Chtěl ze své paměti vytáhnout víc, ale vyčerpání, neklid a změť barev za zavřenými víčky mu to nedovolila. Než se trochu uklidnil, přepadla ho strašná únava a usnul.

Tentokrát se již mohlo mluvit o klidném probuzení. Ranní paprsky prosvítaly skrze orosená nemocniční okna. Keře venku se třepetaly tíhou hravých vrabčáků a vzduch voněl létem. Daniel se už cítil mnohem lépe. Nedělalo mu problém se vytáhnout výše na polštář.

Zaklonil si hlavu a alespoň chvíli opět přemítal nad situací, která ho přivedla do tohoto stavu. Muž v černém se zase na chvíli zdál být více přeludem než realitou a děsivá krychle jen halucinací, která souvisela s tím, co se mu stalo, i když vůbec netušil, co jeho stav způsobilo. Bylo až absurdní, že byl tak dlouho v bezvědomí — tak dlouho. Co jeho práce? Kde jsou jeho věci, když ho přivezli nahého? Kdo ho svlékl? Kdo ho okradl?

Dveře se otevřely a v nich stála tmavovlasá dívka. Černý kostým jí pevně obepínal štíhlé atletické tělo. Vlasy měla sepnuté stříbrnou sponou do úhledného drdůlku. Tmavé řasy zvýrazňovaly kontrast modrohnědých očí. Pod špičatým nosem se plné rty chvěly neskrývaným dojetím.

„Veroniko,“ zašeptal. Na nic nečekala. Přiskočila k posteli, políbila mu ruku a začala plakat.

„Věděla jsem...“ kuckala. Pohladil ji po hladkých vlasech. Zdvihla své pronikavé oči plné slz. Daniel se usmál. Jeho pohled řekl, že už to bude dobré, už je z toho venku.

„Já se tak bála.“ Ta slova hrála. Daniel byl také rád. Na okamžik se přistihl, že záviděl sám sobě, že má takovou úžasnou ženu — že není sám.

V Danielově životě bylo mnoho žen, které vždy miloval, ale zase po nějakém čase ztrácel. Byl to pro něj začarovaný kruh. Náhodné setkání, nevinné pohledy, první schůzky, bojácný polibek a potom několik týdnů slepé lásky, které většinou končily nevalně. Dívky se někdy vracely ke svým bývalým partnerům, které předtím tolikrát před Danielem hanily. Nebo se jen jejich láska jednoduše vytratila tak náhle, jak náhle vzplála.

Vztah, který předtím barvil život do růžova, se pozvolna začal nořit do všedních starostí, které oslabovaly jeho vliv. Společná témata mizela, pravidelné schůzky se zkracovaly a zájem vystrídala povinnost. Hřejivý pocit z každého dotyku se pozvolna měnil v chladnoucí konfrontaci dvou odlišných lidí. Daniel to vždy cítil, ale nechtěl být sám. Samota